

En les meves visites pels arxius, i més encara de casa nostra, et trobes amb tota mena de documents i fets. I et passa com quan entres a una llibreria: t'ho quedaries tot. Perquè ¿hi ha res que no sigui important o, almenys, no tingui el seu valor a l'hora de viure o reviure el present o bé el passat en el millor del seu entorn?

Si vols escriure –ni que sigui quelcom molt concret– hi has de posar coses que ajuden a capir la realitat sencera...

Perdoneu aquesta reflexió, i anem al gra.

Cercant temes carmelitans a la biblioteca pública de Mataró, vaig trobar, fa molts anys, unes *Composicions del difunt en Vicens Monner* publicades a un diari de la ciutat l'any 1867. I com que parlava dels “escolans de les monges de Santa Teresa” en vaig copiar unes quantes estrofes perquè em van semblar força originals.

Puix que quan parlem d'escolans tots pensem en el vi de missa o pa d'àngel. I ací els de les nostres monges –potser perquè són de Mataró– els demanaven quelcom més important... Llegiu!

1. ELS ESCOLANS DE LES MONGES DE SANTA TERESA EN LA FESTA DE LA CONCEPCIÓ

Mare Tornera: venim
aquí els quatre escolans
a merèixer de ses mans
algun filet de raïm.
I com del cantar tenim
el coll més sec que una esponja,
alguna cosa més flonja
voldríem pel seu adob:
v. g. un plat d'arrop,
o si no, un mató de monges.

Més val que ens doni torrons
en obsequi d'aquest dia,
no d'aquells qual pasta
sia de fesols ni de ciurons;
sinó dels més fins i bons
que en l'Advent tot noi espera.
No dic bé, mare tornera?
No els demano amb just motiu?
Puix que la Concepció es diu
Mare de Déu torronera.

(Dia 10 de febrer de 1867)

---

* [Publicat a *Suplement. Butlletí informatiu. Carmelites Descalços de Catalunya i Balears*, 38 (maig 1994), pp. 25-26.]

2. PER LA FESTA DE SANTA TERESA

Els quatre:

Com cérvol que tot corrent
va des de qui sap on
en busca d'alguna font
per matar sa set ardent,
nosaltres d'aquest convent
venim a la porteria,
servint-nos tan sols de guia
la més fundada esperança
d'obtenir una pitança
del gaudeamus del dia.

Mare tornera, perdoni
si a vostè ens presentem
els quatre, i ens convidem
sens gastar cap cerimònia;
amb tal que vosté ens doni
del dinar les sobres soles,
contentarà nostres goles
i veurà des d'aquí dins
com, sens ser barcelonins,
serem escuracassoles.

Tots sentim, si no ens enganya
del nostre olfacte el sentit,
mil olors de peix fregit,
de lluç, molls, calet i aranya
d'olors nostre gust enreda;
sols que suplicar-la ens queda
que ens allargui amb sa mà franca
un plat d'escudella blanca,
encara que sigui freda,

Un d'ells.

D'aquests tres sempre és costum
voler vianda delicada:
no fan com jo, que m'agrada
tot el que el ventrell consum.
Vingui un plat, doncs, de llegum,
llànties, guixes, cairetes
i ciurons durs com baletes.
Tot menys fesols; perquè
m'apar no estaria bé
de monges eixir mongetes.

A reveure. Matadepera, 1 de maig de 1994. És el meu obsequi a la germana Elena de la Pau per i en el dia de la seva professió.